

РЕШЕНИЕ

№ 1042

гр. Перник, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разглежда докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20231720101762 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на **М. Е. К.** срещу „Жилфонд“ ЕООД.

Ищецът твърди, че по силата на граждански договор № ***** ответникът възложил, а ищецът приел да извърши демонтаж на стари окачени тавани и поставяне на гипсокартон на обект – *****, срещу възнаграждение в размер на 2110 лв. Възложителят приел работата с протокол от 10.06.2022 г., но възнаграждението не било платено, поради което изпълнителят се снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение за същото.

При изложените твърдения и след срочно депозирано срещу заповедта възражение по реда на чл. 414 ГПК в законоустановеният срок ищецът моли да бъде признато за установено дължимостта на сумата **2110 лева**, представляваща главница по дължимо възнаграждение по граждански договор за извършена работа № ***** и протокол за приемане на извършената работа от 10.06.2022г., ведно със законната лихва от депозиране на заявлението на 23.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата **151,21 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 11.06.2022 г. до 23.02.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 712/2023 г. на РС-Перник. Претендират се разноси в исковото и в заповедното производство.

Ответната страна в отговора на исковата молба, подаден в срока по чл.131, ал.1 ГПК, оспорва исковете с твърдения за нарушения във възлагателната процедура и оспорване каквито и да е ремонтни дейности да са били извършвани от изпълнителя в периода от 01.06.2022 г. до 10.06.2022 г..

Не оспорва сключването на договор с посочения предмет с ищеца, но твърди, че това се е случило без надлежно възлагане от страна на Община Перник и ОбС от страна на бившия вече управител на „Жилфонд“ ЕООД – М. В.. По идентичен начин твърди, че са сключени договори със същия предмет за ремонт на същия обект с други две лица – Й.Г.Й. и М.Т.М., на които авансово е платена сума в общ размер 3000 лв., като и на тримата е възложено извършването на една и съща работа на *****. Поддържа се, че на 10.06.2022 г. и с тримата изпълнители бившият управител М. В. подписал приемо-предавателни протоколи, но към онзи момент работата не била приключена, нито дори започнала. Описаните от управителя действия били извършени в период, в който срещу същия вече били предприети действия по отстраняването му от длъжност, поради злоупотреби с финансови средства на Общината, във връзка с което ОбС сезирал Прокуратурата, а управителят бил окончателно отстранен на 24.06.2022 г.

Оспорва се работа да е била извършвана, както и формирането на цената, с оглед обема на възложеното. Поддържа се, че в следствие през м. 10 и м. 11.2022 г. с два договора Община Перник възложила изпълнение на ремонтни дейности за сгради № 2 и № 3 на *****, за които била изготвена надлежна документация, от която се констатирани подробно вид и обем възложени и изпълнени от последващи изпълнители СМР, приети от възложителя, които свидетелствали за липса на извършвани преди това СМР.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 266, вр. чл. 258, вр. чл. 79, 33Д и чл. 86, ал. 1 33Д.

Договорът за изработка е неформален и консенсуален, законът не предвижда като условие за валидност спазването на определена форма и същият се счита за сключен с факта на постигнатото съгласие между страните. Тъй като се касае за неформална сделка, писмената форма има само доказателствено значение, а не представлява условие за нейната действителност. От правно значение е фактът на извършените строителни работи, който може да бъде установяван с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

В процесния случай от представените възлагателни писма № 12 и № 18, както и от гласните доказателства, събрани чрез разпитите на свид. М. В. – бивш управител на „Жилфонд“, и свид. А.В. – служител, се установява, че Община Перник е възложила на „Жилфонд“ ЕООД извършването на външен и вътрешен ремонт на сграда № 2 и № 3 на ***** в гр. Перник, по вид, обем и стойност посочени в количествено-стойностна сметка, приложена към възлагателните писма, в т.ч. – облицовка с гипсокартон на стени и тавани и обръщане около врати и прозорци с гипсокартон. Представени са констативни протоколи за спиране на строителството от м. 12.2022 г., за възобновяване, както и за приключване на строителството – от м. януари 2023 г.

Не се спори, а от ангажираните писмени и гласни доказателства се установява подписването на договор № ***** между М. В. в качеството на управител на „Жилфонд“ ЕООД като възложител и М. Е. К. като изпълнител от дата 01.06.2022 г., както и подписването между същите лица на приемо-предавателен протокол от 10.06.2022 г. С договора е възложено извършването на *демонтаж на стари окачени тавани и поставяне на гипсокартон на обект – ******, гр. Перник, срещу възнаграждение в размер на 2110 лв., върху която сума ще бъдат удържани задължителни осигурителни вноски и общ доход, платимо при изпълнение на възложеното, в брой, в срок до 10.06.2022 г. В приемо-предавателния протокол от 10.06.2022 г. е отразено, че възложителят приема извършената от изпълнителя работа по граждански договор № ***** и потвърждава задължението си за заплащане на възнаграждението в уговорения срок.

Не се спори и че „Жилфонд“ ЕООД – гр. Перник е общинско публично предприятие – еднолично търговско дружество с ограничена отговорност, следователно – търговец по смисъла на чл. 1, ал. 2 ТЗ, следователно приложими са специалните правила за търговските сделки, по arg. чл. 286, ал. 1 ТЗ. Наредба № 11 за реда за учредяване и упражняване правата на Община Перник в публични предприятия и търговски дружества с общинско участие в капитала урежда политиката за участие на Община Перник в публичните предприятия с общинско участие в капитала, правомощията на органите за управление и контрол, както и особени правила за сключване на някои сделки. Съгласно чл. 23, ал. 1, вр. чл. 2 от Наредба № 11 Общинският съвет Перник, като упражняващ правата на едноличния собственик на капитала в публично предприятие – еднолично дружество с ограничена отговорност, взема решение за сключването на определени видове сделки, като сключването на договор за изработка *не е сред тях*. Същевременно към момента на сключване на договора и на подписване на приемо-предавателния протокол управителят *все още не* е бил отстранен, пълномощията му не са били оттеглени и е разполагал с представителна власт.

Управителят на публичното предприятие – еднолично дружество с ограничена отговорност представлява дружеството и организира и ръководи дейността му, съобразно закона, учредителния акт на дружеството и решенията на Общински съвет Перник. Същевременно представителите на Община Перник в търговските дружества, в които Община Перник е съдружник или акционер, са длъжни да защитават нейните интереси при осъществяване на дейността на дружества – чл. 30 от Наредбата. **Неспазването** на предвидени в дружествения договор изисквания може да доведе единствено до възникване на основание за ангажиране на **отговорността на управителя спрямо дружеството по съществуващото между тях мандатно договорно отношение**, вкл. и на имуществената му отговорност по чл. 145 ТЗ, но **не** се отразява на валидността на извършените от управителя правни действия спрямо трети лица. Ето защо дори управителят да е нарушил задълженията си по договора за възлагане на управление с „Жилфонд“ ЕООД, евентуалното нарушаване на утвърдена в дружеството процедура не води до липса на представителна власт на подписалия договора и протокола управител. Следователно налице е валидно изразена воля и **договорът за изработка и приемо-предавателният протокол са породили правно действие и обвързват ответника.**

В процесния случай **обемът на възложените и действително извършените СМР** се установява от гласните доказателствени средства – полагане на гипсокартон на стени, предстени, правене на куфари, предстенни обшивки, обръщане на прозорци, в сграда № 2 и сграда № 3 на *****. Според свид. М. и Й., които работили на обекта заедно с ищеца, уговорена била крайна цена около 6500-6800 лв., платима по равно на ищеца и на свидетелите. Според свидетелите в последствие станал „*проблем заради парите*“, тъй като новият техник на „Жилфонд“ изразил несъгласие с цената, която вече била определена. От общата дължима сума на каса с РКО им били изплатени по равно общо 4500-5000 лв. (т.е. по около 1500-1666 лв. на човек), като им се дължали още около общо 1800-2000 лв. Тези пари – „*около 2000 и нещо лева, а с удръжките – около 1800 лв.*“ /стр. 7 от Протокола, свид. Й./ трябвало да ги вземе ищецът М., чрез когото бил сключен договорът и който подписал приемо-предавателния протокол, но помежду си двамата свидетели и ищецът се уговорили да си поделят остатъчната сума по равно.

Обстоятелството, че ищецът заедно със свид. М. и Й., е извършил демонтаж на стари тавани и полагане на гипсокартон на стени, предстени, правене на куфари, предстенни обшивки, обръщане на прозорци, в сграда № 2 и сграда № 3 на *****, застъпено в показанията на посочените свидетели, **се подкрепя** и от данните, събрани чрез разпитите на свид. М. В. и А.В., поради което въпреки заинтересоваността на свидетелите М. и Й. от изхода на спора (с оглед финансовата уговорка с ищеца), съдът кредитира показанията им съобразно правилата на чл. 172 ГПК и ги намира за достоверни, доколкото се подкрепят еднопосочно от останалите гласни доказателства. От гласните доказателства еднопосочно се

изяснява, че управителят М. В. ежедневно е извършвал проверки на обекта по повод изпълнението на ремонта.

От разпита на свид. Б.П. /стр. 8/ се изяснява, че приемо-предавателните протоколи с външните подизпълнители се изготвят от изпълнителя „Жилфонд“ ЕООД, а служител на Община Перник прави проверка при предаване на изцяло приключения обект и подписва констативни протоколи в тази връзка.

Възложителят по договора за изработка дължи възнаграждение за приетата работа – чл. 266, ал. 1 ЗЗД, като възраженията му за неправилно изпълнение следва да се заявят при приемането – чл. 264, ал. 2 ЗЗД. **Липсата на възражения при фактическото приемане** се приравнява на одобрение – признание, че изработеното съответства на договора – чл. 264, ал. 3 ЗЗД. Не съществува спор в съдебната практика и правна доктрина, че в същината си приемането на извършената работа обхваща както едно фактическо действие – разместване на фактическата власт върху изработеното, чрез реалното му получаване от възложителя, така и правно действие – признание, че то напълно съответства на възложеното с договора, което всъщност е израз на одобряването му. Следователно релевантно за приемането по смисъла на закона е или онова изрично изявление на възложителя, придружаващо реалното предаване на готовия трудов резултат, че счита същия за съобразен с договора.

В случая, при съвкупната преценка на доказателствения материал се установява, че е налице извънсъдебно признание от ответника, обективизирано в приемо-предвателния протокол, подписан от управителя М. В. на „Жилфонд“ ЕООД (който обвързва ответника, съгласно горните разяснения), че **възложената работа е извършена и приета**, като същевременно изрично е признато, че се дължи и възнаграждение за същата в размерите, визирани в договора. А извънсъдебното признание на факти е едно от най-сигурните доказателствени средства в гражданският процес, което преценено в съвкупност с останалите доказателствени средства води до изясняване на действителното фактически и правно положение между страните – арг. чл. 175 ГПК и чл. 10 ГПК, като съдът отчита и липсата на въведени от ответната страна твърдения и доказателства за надлежно направени възражения по реда на чл. 264 ЗЗД. Приемо-предавателният протокол обвързва ответника, съобразно изложените по-горе празни съображения, доколкото е подписан от страна на представител на възложителя – тогавашния управител М. В., като работата е приета без забележки относно вида, количеството и качеството на описаните в протоколите видове работи. Действително, от гласните доказателства се установява, че не е бил поставен единствено на около 50-60 см около вратите, както и в сграда № 3 – на конкретно място, поради наличие на ел.табло и заради самите кабели. Към момента на поставяне на гипсокартона помещенията не са имали врати – отделна фирма е трябвало да постави външните врати, но тази фирма е била в забава поради неизяснена причина, а преди монтаж на вратите е било невъзможно преди това около тях да бъде изпълнен гипсокартон (свид. А.В., стр. 11 от Протокола от с.з.). Ето защо това обстоятелство не може да се вмени във вина на изпълнителя – арг. чл. 95, предл. 2 ЗЗД, още повече, че в значителната си част гипсокартонът е бил поставен по стените, били са извършени и съпътстващите действия – поставяне на куфари, обшивки и т.н., т.е. възложената работа на практика е била изпълнена. Ето защо от момента на приемането на извършената работа, съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, за ответника възниква задължението да заплати на изпълнителя уговореното възнаграждение.

По изложените съображения съдът намира, че страните са обвързани от валидно облигационно правоотношение, породило за тях правата и задълженията, елемент от съдържанието на договор за изработка, изпълнителят по който е изправна страна, а възложителят е приел работата без възражения, следователно с настъпване на уговорения в договора срок изискуемостта на насрещното му задължение за заплащане на възнаграждение е настъпила. Ответникът не твърди и не е установил да е извършил

плащане. С оглед липсата на изпълнение на паричното задължение на възложителя по договора за изработка, налице са всички материални предпоставки, обуславящи основателност на исковата претенция по чл. 266, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, като следва да бъде обсъден въпросът за нейния **размер**.

В случая в чл. 2 от Договора е уговорено, че стойността на предоставената услуга е в размер на 2110 лв., *върху която сума ще бъдат удържани задължителни осигурителни вноски и общ доход*. Уговорката относно необходимите удържки, които ще бъдат направени преди изплащането на възнаграждението по договора, се подкрепя и от показанията на свид. М. и Й.. „Нетно възнаграждение“ по см. на §1, т. 2 КСО е възнаграждението, получено след намаляване на изплатеното или начисленото възнаграждение с определените със закон задължителни осигурителни вноски за сметка на лицата и с данъците по ЗДДФЛ. Съгласно чл. 29, ал. 1, т. 3 ЗДДФЛ облагаемият доход от стопанска дейност на физическите лица, които не са търговци по смисъла на ТЗ, се определя, като придобитият доход се намалява с 25 на сто за доходи от упражняване на свободна професия или възнаграждения по извънтрудови правоотношения. Съгласно § 1, т. 30 от ДР на ЗДДФЛ, „извънтрудови правоотношения“ са правоотношенията извън тези по т. 26, 28 и 29 от § 1 на ЗДДФЛ, по силата на които се дължи постигането на определен резултат от **физическо** лице, което **не** е едноличен търговец, какъвто е и процесният случай.

На осн. чл. 7, ал.6 от КСО осигурителните вноски за лицата, които работят без трудово правоотношение (в случая по договора за изработка) се внасят от осигурителя и са за сметка на осигуреното лице и осигурителя. Съгласно чл. 43, ал. 4 ЗДДФЛ, когато платец на дохода от стопанска дейност е предприятие, размерът на данъка се определя и данъкът се удържа от платеща на дохода при изплащането му. Няма твърдения и данни да е налице хипотезата на изключението, предвидено в ал. 5 и ал. 6 на цитираната законова и разпоредба. Ето защо, при определяне на осигурителния доход, след приспадането на нормативно признатите разходи, който да се обложи със задължителните осигурителни вноски за сметка на изпълнителя (Фонд „Пенсии“ на ДОО за инвалидност, общо заболяване, старост и смърт за лицата родени след 1959 г., за ДЗПО – допълнително задължително пенсионно осигуряване за лицата, родени след 31.12.1959 г., както и за здравно осигуряване), приспадането им съгласно чл. 30, ал. 1, вр. чл. 29, вр. чл. 28 ЗДДФЛ за формиране на данъчна основа и облагането на получената сума с 10% данък съгласно чл. 43, ал. 3 ЗДДФЛ, нетната сума за получа-ване на възнаграждението по гражданския договор от м. 06.2022 г. възлиза на **1781,12 лева**.

Следователно искът следва да бъде уважен за сумата от 1781,12 лева и отхвърлен за разликата над тази сума до пълния претендиран размер от 2110 лв.

Съответно на уважената част от претенцията, с оглед настъпилия срок и изпадането на ответника в забава, следва да бъде уважен и акцесорният иск за лихва – за сумата от **127,65 лева**, и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер 151,21 лева.

По разностките:

На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално разности на страните, съобразно уважената и съобразно отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от М. Е. К., ЕГН***** срещу „ЖИЛФОНД“ ЕООД, ЕИК 823073620, със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. „Св. Св. Кирил и Методий“ № 21 обективно кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл.

266, вр. чл. 258, вр. чл. 79, ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че в полза на М. Е. К. **съществува изискуемо вземане** срещу „Жилфонд“ ЕООД за сумата в размер на **1781,12 лева**, представляваща главница по дължимо възнаграждение по граждански договор за извършена работа № ***** и протокол за приемане на извършената работа от 10.06.2022г., ведно със законната лихва от депозиране на заявлението на 23.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата **127,65 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 11.06.2022 г. до 23.02.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 712/2023 г. на РС-Перник, като

ОТХВЪРЛЯ като **неоснователни** иска за главница за разликата над 1781,12 лева до пълния предявен размер от 2110,00 лева и иска за лихва за разликата над 127,65 лева до пълния предявен размер от 151,21 лева.

ОСЪЖДА „ЖИЛФОНД“ ЕООД, ЕИК 823073620 **да заплати** на М. Е. К., ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски пред Районен съд Перник в исковото производство, от които **38,18 лева** държавна такса и **422,07 лева** адвокатско възнаграждение, както и разноски в заповедното производство, от които **38,18 лева** държавна такса и **337,65 лева** адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. Е. К., ЕГН ***** **да заплати** на ЖИЛФОНД“ ЕООД, ЕИК 823073620 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **77,93 лева** – разноски пред Районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Перник: _____